

ΛΟΓΟΣ ΝΟΥΘΕΤΗΡΙΟΣ

Σεβασμιώτατε, λίαν αγαπητό μου τέκνον καί συλλειτουργέ, ἅγιε Δράμας κ. Δωρόθεε,
ἅγιε Καθηγούμενε καί τίμιον πρεσβυτέριον καί Χριστοῦ διάκονοι,
ἀγαπητέ μου διάκονε καί εἰς χειροτονίαν προσαγόμενε Ραφαήλ,
εὐλογημένοι ἀδελφοί μου, “κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι”,

ἡ σημερινή ἐορτή καί ἡ σημερινή χειροτονία εἰς πρεσβύτερον εἶναι ἓνα διπλό γεγονός
ἐνθεης χαρᾶς καί ἀνθρώπινης χαρᾶς.

Ἐνθεης χαρᾶς —ὅπως ἤθελε νά πεῖ ὁ προσαγόμενος— διότι συνεχίζουμε νά
ἐορτάζουμε Χριστούγεννα (ὅπως συνηθίζεται στήν Ἐκκλησία μας γιά τίς μεγάλες ἐορτές).

Ἀνθρώπινης χαρᾶς, διότι ἐμεῖς οἱ Ἱεουργοί καί ἐσεῖς οἱ συνεκκλησιασμένοι
συμμετέχουμε στήν ἱερή πνευματική χαρά τῆς χειροτονίας ἐνός νέου πρεσβυτέρου, τοῦ
προσαγομένου π. Ραφαήλ.

Ἡ ἐορτή τῶν Χριστουγέννων μᾶς ἐπιδεικνύει ἐορτολογικά καί μυσταγωγικά τήν
φιλανθρωπία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας μέ τήν συγκατάβαση τοῦ Σωτῆρος καί τήν φιλοθεΐα
τῆς Παναγίας μας.

Χθές ἐορτάσαμε τά Χριστούγεννα, σήμερα βλέπουμε τήν Μητέρα τῶν
Χριστουγέννων.

“Θεός τό τεχθέν, ἡ δέ Μήτηρ Παρθένης· τί μείζον ἄλλο καινόν εἶδεν ἢ κτίσις;” λέμε
στούς στίχους τοῦ Συναξαρίου.

(α) Ὁ Θεός ἐνανθρωπίζεται.

(β) Ἡ Μητέρα τῆς ἐνανθρωπήσεως παραμένει Παρθένος καί διακηρύσσεται
ἀειπάρθενος.

(γ) Ὑπάρχει κάτι πιο σπουδαῖο, καινοπρεπές, ἀνεπανάληπτο στήν ἱστορία τοῦ κόσμου
καί σέ ὅλην τήν κτίση;

Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, βεβαίως, εἶναι ἱστορία τῶν πολιτισμῶν. Εἶναι ὅμως καί κάτι
ἄλλο: εἶναι ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων πού ἔζησαν ἐπί γῆς, πού ζοῦν ἐπί γῆς, πού θά ζήσουν
ἐπί γῆς, ἀλλά πάντως ἀπέθαναν κάποια στιγμή (τά χειροπιαστά δεδομένα τῆς ἱστορίας τοῦ
κόσμου εἶναι ἱστορία παρατάσεων φθορᾶς).

Ἐκεῖ πού φάνηκε τό μοναδικό καί μεγαλειῶδες στόν κόσμο εἶναι τά Χριστούγεννα, ἡ
σάρκωση τῆς Αὐτοζωῆς ἀνάμεσά μας.

Ὁ Θεός σαρκώνεται. Ἡ Μητέρα τῆς ἐνανθρωπήσεως εἶναι καί παραμένει
Ἀειπάρθενος.

Αλλά και ό κόσμος έχει ένα ρόλο σ' αυτήν την ιερή ιστορία. Ό κόσμος είναι ό αποδέκτης του διπλού αυτού θαύματος, διότι είναι ό ευεργετούμενος από αυτό και ό προσκαλεσμένος σ' αυτό.

Ό κόσμος “έχει λόγο” στά Χριστούγεννα. Τά Χριστούγεννα συντελέστηκαν, γιά την σωτηρία του κόσμου. Ό κόσμος μας είναι προσκαλεσμένος νά αποδεχθεί τό διπλό θαῦμα, νά τό έορτάσει, νά τό διαλαλήσει, νά ένταχθεί σ' αυτό και νά έχει αιώνιο μερτικό σέ αυτό.

Μέ ποιόν τρόπο;

Μέ τό νά δοξολογοῦμε και νά αγαπάμε τόν Θεό πού έγινε άνθρωπος, γιά μᾶς. Κυριολεκτικά νά Τόν λατρεύουμε, μέ μιά τέλεια αγάπη.

Υμνοῦμε σήμερα την Μητέρα της θείας ένανθρωπήσεως, πού συντελέστηκε γιά μᾶς.

Και σέ όλα αυτά έχουμε κι έμεις λόγο. Είναι εκείνο τό “δι’ ήμᾶς τούς ανθρώπους και διά την ήμετέραν σωτηρίαν”.

Ό στόχος της θείας Ένανθρωπήσεως είμαστε έμεις, ό κόσμος (τό νά ξαναγίνουμε “καινή κτίσις”).

Γι' αυτό σήμερα ζοῦμε την ένθεη αυτή χάρη και την ένθεη αυτή χαρά.

Χαιρόμαστε μέ τόν Χριστόν, τόν αληθινόν Θεόν ήμῶν.

«Ό Θεός επί της γῆς ὤφθη και τοῖς ανθρώποις συνανεστράφη».

“Ό Θεός επί της γῆς...” είναι ό Χριστός.

“Τοῖς ανθρώποις συνανεστράφη” είμαστε (και) έμεις.

Άλλο, τώρα, πού ό κόσμος μέχρι σήμερα άλλοτριώνεται, ποσοστιαῖα, νά μήν παραδεχθῇ “Θεόν ένανθρωπήσαντα”. Ό δέ Κύριός μας μακροθυμεῖ σέ εκείνο πού περιγράφει ό ευαγγελιστής Ιωάννης: «εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, και οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον... ὅσοι δέ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ» (Ιω. α', 12).

Έξω από αυτήν την ένθεη χάρη και την ένθεη χαρά, “βασιλεύει” ή φθορά και ό θάνατος (μέ διαβαθμίσεις έξωραΐσμοῦ και πολιτισμοῦ). Όσο όμως κι ἄν έξωραΐσεις την φθορά και τόν θάνατο, δέν τά ανατρέπεις.

Τότε, γιατί επιτρέπεται νά ὑπάρχουν;

Ό Θεός μακροθυμεῖ και επιτρέπει ἢ παραχωρεῖ νά ἁρμενίζουν πολλοί σύμφωνα μέ τό ἐγώ τους και την φιλαυτία τους. Είναι οἱ πειρασμοί της κοσμικής ιστορίας, πού δοκιμάζουν την ποιότητα της αγάπης του κόσμου πρὸς ἀλλήλους και πρὸς τόν Θεό.

Σ' αυτήν την κλήση της δοκιμασίας καλεῖσαι σήμερα, μέ ένα τελειότερο ἐκκλησιαστικό χάρισμα, αγαπητό μου παιδί Ραφαήλ.

Εἶναι ἡ ἀφορμή τῆς ἀνθρώπινης χαρᾶς, γιά τήν ὁποία μᾶς μίλησες πρό ὀλίγου στήν χειροτονητήρια ἐξομολόγησή σου.

Μᾶς μίλησες γιά τόν ἱερέα πατέρα καί τήν πρεσβυτέρα μητέρα σου, γιά τούς ἱερεῖς γαμβρούς σου καί τίς πρεσβυτέρες ἀδελφές σου μέ τόσα παιδιά, γιά τούς ἱερεῖς θείους σου.

Αὐτό πρέπει νά σοῦ θυμίζει κάτι πολύ σημαντικό (ὅπως καί ἡ ἔνταξή σου μεταξύ τῶν Ἱερομονάχων τῆς Ἀδελφότητος καί τῶν Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως).

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἓνα μεγάλο χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ἓνα μεγάλο ἐνέργημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἓνα ἐκκλησιακό ἐνεργούμενο τῆς Πεντηκοστῆς. Μοναδικό καί ἀναντικατάστατο.

Ὅχι μόνον ὡς γεγονός τῆς σημερινῆς ἱερᾶς τελετουργίας, ἀλλά καί ὡς γιγνόμενο πιστότητας καί διατήρησης καί χαρίτωσης.

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι μιᾶ ἅγια “διαδοχή”. Ἡ ὑπήκοος καί πρόθυμη ἀποδοχή μιᾶς διαδοχῆς. Ὁ φιλότιμος καί φιλόθεος σεβασμός αὐτῆς τῆς διαδοχῆς καί ἡ διατήρησή της, καθὼς καί ἡ θεάρεστη πιστότητά της. Ἡ φίλεργος παρακαταθήκη μιᾶς διαδοχῆς.

Σ’ αὐτήν τήν ἅγια διαδοχή ἐντάχθηκαν καί στρατεύθηκαν πολλοί Ἅγιοι καί Δίκαιοι. Αὐτῶν τήν εὐλογία ἐπικαλούμεθα ἐπὶ σέ, λατρευτική πρὸς τόν Σωτήρα, ἱκετευτική πρὸς τήν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τελειωτική τῆς ἱερατικῆς σου πορείας.

Μέ πρόταγμα μελέτης καί ἐμμελέτης ὅλον τόν λειτουργικό καί λατρευτικό καί ἁγιογραφικό καί ἁγιολογικό καί πατερικό πλοῦτο τῆς Ἐκκλησίας.

Πρό τριετίας, τήν ἴδια πάλι ἡμέρα, σέ χειροτονοῦσα Διάκονο, σέ ὥριμη ἡλικία, μετά ἀπό τήν στρατιωτική σου θητεία καί ὕστερα ἀπό μιᾶ 19ετία δοκιμασίας στήν περί ἐμέ Ἀδελφότητα.

Δέν τό συνηθίζω νά βιάζομαι στίς ἀναδοχές καί τίς χειροτονίες.

Ἀπό ἔμπονη πείρα. Προτιμώντας τό “ψήσιμο” μέσα στήν ἀκούσια ταπείνωση τῆς ἀφάνειας.

Ὅπως συνέβη μέ δύο ὠριμότερους καί προγενέστερους ἀδελφούς σου, πού ὁ ἓνας διετέλεσε 27 χρόνια διάκονος πρὶν τόν χειροτονήσω ἱερέα, καί ὁ ἄλλος διετέλεσε 27 χρόνια μοναχός πρὶν τόν προσαγάγω στό ἱερό θυσιαστήριο. Δόξα τῷ Θεῷ, δέν ἀστόχησα μέ τήν διττή αὐτή ἐπιλογή τῆς μακρᾶς δοκιμασίας. Οὔτε καί μέ τήν μακρά Διακονία τοῦ προγενεστέρου σου πολυτίμου βοηθοῦ μου, πού τόν διατηρῶ Διάκονο τόσα χρόνια.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε στήν σημερινή προαγωγή σου στήν “μείζονα ταπείνωση” τῆς ἱερατικῆς ἐθελομιμησίας τοῦ Σωτῆρος.

Σήμερα, π. Ραφαήλ, δέν προάγεσαι, αλλά αναβαθμίζεις στην άγια ταπείνωση της μιμήσεως του Θεού, ο οποίος “οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, αλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν”.

Ὁ ἱερεὺς λαμβάνει Χάρη, γιὰ μιὰ μείζονα θυσίαν ὑπὲρ τόν Διάκονον.

Δίχως τήν Χάρη του Θεού, ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ἀξιοποιήσει τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του στήν αἰωνική τους διάσταση. Ἀντιπαραβαλλόμενα μέ τὰ ἀχυρώδη ἔργα τῆς ζωῆς μας, παραμένουν μέ ὑποτυπώδη ἀξία, ἐκτός καί ἂν ἀνακληθεῖ σέ αὐτά ὁ Κύριος τῆς δόξης. Ἡ ἀξιολογική μονάδα πού δίδει νόημα καί περιεχόμενο στά ἔργα μας, ἀλλά καί στή ζωή μας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Διαφορετικά, ὅσα ἄλλα εὐρεσιτεχνήματα καί ἂν ἔχουν προσκτηθεῖ, ἐλάχιστη ἀξία προσδίδουν στόν φορέα. Παραμένουν μηδενικά χωρίς ἰδιαίτερη ἀξία. Ἔτσι μᾶς διδάσκει ἡ ἁγία μοναστική διδαχή καί ἡ Πατερική χειραγωγή.

Ὅ,τι κι ἂν ἔπραξες διακονῶν καί πράττεις ὑπηρετῶν, μέ τήν συνέργεια τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ σοῦ προσπορίζουν “ἔνσημα” οὐρανοῦ, “ἔνσημα θείου ἐλέους, θείας παρακλήσεως καί χαριτώσεως”, πρόσληψη τῆς θείας ταπεινώσεως καί μίμηση τῆς θεανδρικής ὑπακοῆς τοῦ Σωτῆρος καί τῆς παναγίας θεοφιλίας καί ὑπακοῆς τῆς Θεοτόκου.

Αὐτό μᾶς διδάσκει ἡ χθεσινή ἐορτή τῶν Χριστουγέννων καί ἡ σημερινή σύναξη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐδῶ στό Ναό τῆς Παναγίας μας τῆς Γουμένισσας (καί αὐτό σοῦ εὐχομαι νά θυμᾶσαι καί νά τό ζεῖς διαρκῶς).

Πρέπει, λοιπόν, νά θυμᾶσαι (σάν Συναξάρι τῆς ἱερατικῆς σου κλήσεως) ὄχι πλέον τὰ ἀνθρώπινα..., ὄχι μόνον τὰ ἀνθρώπινα..., ἀλλά τοῦτο τό σύντομο “μνημόνιο” τῆς διπλῆς ἐορτῆς: «Θεός τό τεχθέν, ἡ δέ Μήτηρ παρθένος· τί μείζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἢ κτίσις;»

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, τόν ὁποῖο ἐπικαλέστηκες, θά σοῦ θυμίζει ὅτι «πραγματικά τό ὑπόργημα αὐτό (τῆς ἱερωσύνης) εἶναι τόσο μεγάλο καί τόσο κουραστικό γιὰ τήν καρδιά πού αἰσθάνεται καί λυπᾶται, καί πραγματικό σαράκι τῶν ὀστέων γιὰ 'κεῖνον βέβαια πού ἔχει μυαλό. Μήπως εἶναι μικρός ὁ κίνδυνος ἢ ἡ πιθανή πτώση εἶναι μικρή καί χωρίς σημασία;»

Νά θυμᾶσαι ἐπίσης τὰ λόγια τοῦ προφήτη Μιχαῖα, ὅτι ἐξαιτίας τῶν ἱερέων καί τῶν ψευτοπροφητῶν «ἡ Σιών θά [καταστρεφóταν] σάν χωράφι μέ τό ἄροτρο καί ἡ Ἱερουσαλήμ θά [ἔμοιαζε] μέ καλύβα ἀγροφύλακα καί ὁ λόφος μέσα στήν πόλη θά [καταντοῦσε] ἄγριο δάσος».

Μέ μείζονα σύνεση καί φόβο πρέπει νά ὑπηρετεῖς τό ἅγιο Θυσιαστήριο!

Νά ὑπηρετεῖς μέ φόβο καί ἀγάπη Θεοῦ τό μυστήριο τῆς θείας συγκαταβάσεως, τό μυστήριο τῆς παρθενικῆς προετοιμασίας καί χαριτώσεως τῆς Παναγίας, καί τόν διαρκή ἐπανευαγγελισμό τοῦ κόσμου σ' αὐτήν τήν ἁγία ἐκπληξη καί τήν ἀγιάζουσα μεθέξη τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας.

Σοῦ τό εὖχομαι ὁλόψυχα, μαζί καί μέ τόν ἄλλοτε ἅγιο ἀδελφό σου ἐν Κυρίῳ καί νῦν Ἐπίσκοπο καί Ποιμενάρχη τῆς ἐν Δράμα Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Μητροπολίτη κ. Δωρόθεο καί τούς παρεστῶτες ἀδελφούς σου, τούς γονεῖς καί τούς οἰκείους καί ὅλους τούς πιστούς.

Καί τώρα θά ἤθελα νά σοῦ κάνω μιάν “ἀκροτελεύτια” εὐχή: ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα καί λάβεις τήν ἁγία παρακαταθήκη τοῦ θείου Σώματος, αὐτή νά γίνει ἡ τροφός τῆς ζωῆς σου, πού νά τήν προσφέρεις ἀφειδώλευτα σ’ ἐκείνους πού θά προσέρχονται μέ φόβο Θεοῦ· νά ζεῖς μέ πίστη καί νά διακατέχεσαι ἀπό ἀνιδιοτελή ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο· ἔχοντας πάντοτε ὀλοτελή ἐπιπόθεση στή θεία Εὐχαριστία· καί, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα καί ἡ στιγμή, νά ἐλεηθεῖς νά ἀκούσεις τήν εὐκταία φωνή τοῦ Κυρίου μας: *“εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἤς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου”*.

Εἴσελθε, λοιπόν, καί τώρα στήν τελειότερη πρόγευση τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου μας, ἐντός τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου. Πάντα ἅξιος τοῦ Θεοῦ.